

SLOVENSKÁ REPUBLIKA

UZNESENIE

Ústavného súdu Slovenskej republiky

II. ÚS 711/2016-11

Ústavný súd Slovenskej republiky na neverejnom zasadnutí 22. septembra 2016 v senáte zloženom z predsedu Lajosa Mészárosa (sudca spravodajca), zo sudkyne Ľudmily Gajdošíkovej a sudcu Ladislava Orosza predbežne prerokoval sťažnosť [REDACTED], [REDACTED], zastúpeného Advokátskou kanceláriou ŠKODLER & PARTNERS, s. r. o., Dobšinského 12, Bratislava, v mene ktorej koná advokát Mgr. Zdenko Seneši, vo veci namietaného porušenia základného práva na súdnu a inú právnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky a práva na spravodlivé súdne konanie podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd rozsudkom Krajského súdu v Bratislave sp. zn. 7 Co 320/2015 z 27. apríla 2016 a takto

r o z h o d o l :

Sťažnosť [REDACTED] o d m i e t a ako neprípustnú.

O d ô v o d n e n i e :

I.

Ústavnému súdu Slovenskej republiky (ďalej len „ústavný súd“) bola 12. augusta 2016 doručená sťažnosť [REDACTED] (ďalej len „sťažovateľ“), ktorou namieta porušenie svojho základného práva na súdnu a inú právnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky (ďalej len „ústava“) a práva na spravodlivé súdne konanie podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd (ďalej len

„dohovor“) rozsudkom Krajského súdu v Bratislave (ďalej len „krajský súd“) sp. zn. 7 Co 320/2015 z 27. apríla 2016 (ďalej aj „napadnutý rozsudok“). Sťažnosť bola odovzdaná na poštovú prepravu 9. augusta 2016.

Zo sťažnosti a z pripojených listinných dôkazov vyplýva, že rozsudkom Okresného súdu Pezinok (ďalej len „okresný súd“) sp. zn. 5 C 66/2008 z 28. januára 2015 v spojení s rozsudkom krajského súdu sp. zn. 7 Co 320/2015 z 27. apríla 2016 došlo k zrušeniu a vyporiadaniu podielového spoluvlastníctva, pričom v časti bola žaloba zamietnutá. Išlo o žalobu [REDACTED], [REDACTED] a [REDACTED] (ďalej len „žalobcovia“) proti sťažovateľovi ako žalovanému.

Uvedenými rozsudkami okresného súdu a krajského súdu bolo podľa názoru sťažovateľa zasiahnuté do jeho označených práv podľa ústavy a dohovoru.

Sťažovateľ vo svojej sťažnosti poukazuje na to, že v rámci zrušenia a vyporiadania podielového spoluvlastníctva časť pôvodnej parcely č. [REDACTED], na ktorej sa nachádza studňa, bola prikázaná žalobcom. Pritom studňa sa nachádza sčasti na parcele č. [REDACTED] a parcele č. [REDACTED]. Tým bola sťažovateľovi bez akejkoľvek náhrady alebo iného opatrenia (zriadenia vecného bremena) odňatá možnosť studňu užívať. Podľa zistenia krajského súdu studňu v 20. rokoch minulého storočia vybudovali rodiny [REDACTED] a [REDACTED] a boli jej vlastníkami, pričom dom právnych predchodcov sťažovateľa mal byť postavený neskôr. K týmto skutkovým zisteniam dospeli všeobecné súdy na základe čestných vyhlásení [REDACTED] (otca jedného zo žalobcov), [REDACTED] (príbuznej dvoch zo žalobcov), ako aj [REDACTED]. Na účely vyvrátenia obsahu čestných vyhlásení sťažovateľ navrhol vypočutie svedka [REDACTED], čomu však nebolo vyhovené.

Podľa sťažovateľa z uvedeného vyplýva, že všeobecné súdy na jednej strane odmietli vykonať dôkaz navrhnutý sťažovateľom k otázke vlastníctva studne, no na druhej strane sa v súvislosti s tou istou otázkou odvolali na čestné vyhlásenia osôb, ktoré v rozpore so zásadou ústnosti neboli vypočuté a sú v príbuzenskom vzťahu k žalobcom. Porušenie zásady priamosti a ústnosti predstavuje takú závažnú skutočnosť, v dôsledku ktorej došlo

k porušeniu práva účastníkov na spravodlivé prerokovanie veci. Zároveň sťažovateľ je presvedčený aj o tom, že uvedeným postupom bola porušená zásada rovnosti zbraní.

Sťažovateľ ďalej poukázal na stranu 11 napadnutého rozsudku, kde sa uvádza, že *„Z fotokópie z väčšej časti dobre nečitateľných predložených dokladov – vložky [REDAKOVANÉ] zapísanej v pozemkovej knihe obce [REDAKOVANÉ] jednoznačne nevyplýva, ktorej majetkovej podstaty (A), a ktorých vlastníkov na strane vlastníckej (B) sa zápisy týkajú. Čitateľnejšie zápisy na týchto dokladoch sa viažu na 40. roky minulého storočia.“*

Sťažovateľ na vyvrátenie tvrdenia žalobcov, že jeho dom bol postavený až v roku 1943, a na preukázanie vlastníckych práv k studni poukázal na už uvedené historické doklady. Z odôvodnenia rozsudku krajského súdu vyplýva, že sa s týmito listinami vysporiadal konštatovaním, že sú nečitateľné. Podľa názoru sťažovateľa ak bol krajský súd toho názoru, že dôkaz nemohol vykonať z dôvodu nečitateľnosti, potom bolo jeho povinnosťou na to sťažovateľa upozorniť a vyzvať ho na doloženie originálov alebo čitateľnej kópie dokladov. Odôvodnenie rozsudku, ktorým krajský súd odmietol vykonanie dôkazu len preto, že je nečitateľný, a bez toho, aby sa pokúsil o odstránenie tohto nedostatku, považuje sťažovateľ za nepresvedčivé.

Napokon sťažovateľ namieta, že krajský súd bez poukázania na akékoľvek konkrétne dôkazy urobil záver o tom, že drevené šopy, v ktorých má sťažovateľ uskladnený nepotrebný materiál, nie sú spojené so zemou pevným základom, a teda že ich treba považovať za hnutel'né veci, ktoré bude sťažovateľ povinný z novovytvorenej parcely č. [REDAKOVANÉ] odstrániť. Krajský súd teda len všeobecne odkázal na vykonané dokazovanie, ale nepoukázal na žiadne konkrétne dôkazy, ktoré by vykonal na účely zisťovania charakteru predmetných budov.

Rozsudok krajského súdu č. k. 7 Co 320/2015-564 z 27. apríla 2016 bol podľa dátumovej pečiatky právneho zástupcovi sťažovateľa doručený 14. júna 2016.

Sťažovateľ navrhuje, aby ústavný súd o jeho sťažnosti nálezom takto rozhodol:

„Základné právo sťažovateľa na súdnu a inú právnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky a právo na spravodlivé súdne konanie podľa čl. 6 ods. 1

Dohovoru o ochrane základných práv a základných slobôd rozsudkom Krajského súdu v Bratislave, sp. zn. 7Co 320/2015 zo dňa 27.04.2016 porušené bolo.

Rozsudok Krajského súdu v Bratislave, sp. zn. 7Co 320/2015 zo dňa 27.04.2016 zrušuje a vec vracia na ďalšie konanie.

Najvyšší súd Slovenskej republiky je povinný uhradiť trovy právneho zastúpenia sťažovateľa v sume 363,76 € (slovom tristošesťdesiattri Eur a sedemdesiatšesť centov) na účet jeho právneho zástupcu Advokátskej kancelárie ŠKODLER & PARTNERS, s.r.o.(...), do jedného mesiaca od právoplatnosti rozhodnutia.“

Podľa zistenia ústavného súdu sťažovateľ nepodal proti rozsudku krajského súdu č. k. 7 Co 320/2015-564 z 27. apríla 2016 dovolanie.

II.

Podľa čl. 127 ods. 1 ústavy ústavný súd rozhoduje o sťažnostiach fyzických osôb alebo právnických osôb, ak namietajú porušenie svojich základných práv alebo slobôd alebo ľudských práv a základných slobôd vyplývajúcich z medzinárodnej zmluvy, ktorú Slovenská republika ratifikovala a bola vyhlásená spôsobom ustanoveným zákonom, ak o ochrane týchto práv a slobôd nerozhoduje iný súd.

Ústavný súd podľa § 25 ods. 1 zákona Národnej rady Slovenskej republiky č. 38/1993 Z. z. o organizácii Ústavného súdu Slovenskej republiky, o konaní pred ním a o postavení jeho sudcov v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon o ústavnom súde“) každý návrh predbežne prerokuje na neverejnom zasadnutí bez prítomnosti navrhovateľov. Pri predbežnom prerokovaní každého návrhu ústavný súd skúma, či dôvody uvedené v § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde nebránia jeho prijatiu na ďalšie konanie. Podľa tohto ustanovenia návrhy vo veciach, na ktorých prerokovanie nemá ústavný súd právomoc, návrhy, ktoré nemajú náležitosti predpísané zákonom, neprípustné návrhy alebo návrhy podané niekým zjavne neoprávneným, návrhy podané oneskorene, ako aj návrhy zjavne neopodstatnené môže ústavný súd na predbežnom prerokovaní odmietnuť uznesením bez ústneho pojednávania.

Skôr ako ústavný súd pristúpi k posúdeniu prijateľnosti sťažnosti na ďalšie konanie, resp. k preskúmaniu prítomnosti dôvodov ospravedlňujúcich odmietnutie sťažnosti pri jej predbežnom prerokovaní, dáva do pozornosti, že v čase vydania napadnutého uznesenia krajského súdu bol účinný a platný Občiansky súdny poriadok, ktorý bol s účinnosťou od 1. júla 2016 nahradený novými procesnými kódexmi, konkrétne Civilným sporovým poriadkom, Civilným mimosporovým poriadkom a Správnym súdnym poriadkom. Ústavný súd tak musí vychádzať pri posudzovaní prijateľnosti sťažnosti aj z tejto skutočnosti a prihliadať na v rozhodujúcom čase účinnú a platnú legislatívu vzťahujúcu sa na vec sťažovateľa a rozhodovaciu činnosť ústavného súdu.

Vzhľadom na všetky okolnosti danej veci sťažnosť treba považovať za neprípustnú.

Podľa § 53 ods. 1 zákona o ústavnom súde sťažnosť nie je prípustná, ak sťažovateľ nevyčerpal opravné prostriedky alebo iné právne prostriedky, ktoré mu zákon na ochranu jeho základných práv alebo slobôd účinne poskytuje a na ktorých použitie je sťažovateľ oprávnený podľa osobitných predpisov.

Podľa § 53 ods. 2 zákona o ústavnom súde ústavný súd neodmietne prijatie sťažnosti, aj keď sa nesplnila podmienka podľa odseku 1, ak sťažovateľ preukáže, že túto podmienku nesplnil z dôvodov hodných osobitného zreteľa.

Podľa § 237 ods. 1 písm. f) Občianskeho súdneho poriadku dovolanie je prípustné proti každému rozhodnutiu odvolacieho súdu, ak účastníkovi konania sa postupom súdu odňala možnosť konať pred súdom.

Podľa § 420 písm. f) Civilného sporového poriadku účinného od 1. júla 2016 dovolanie je prípustné proti každému rozhodnutiu odvolacieho súdu vo veci samej alebo ktorým sa konanie končí, ak súd nesprávnym procesným postupom znemožnil strane, aby uskutočňovala jej patriace procesné práva v takej miere, že došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces.

Sťažovateľ inter alia namieta, že sa všeobecné súdy uspokojili s čestnými vyhláseniami svedkov ako listinnými dôkazmi bez toho, aby týchto svedkov vypočuli, čím porušili zásadu priamosti a ústnosti, ako aj zásadu rovnosti zbraní. Ďalej namieta, že hoci

krajský súd považoval niektoré listinné dôkazy predložené sťažovateľom za nečitateľné, nedal sťažovateľovi možnosť dodať originály týchto listín, prípadne čitateľné kópie.

Z uvedených tvrdení je zrejmé, že sťažovateľ vlastne namieta, že postupom všeobecných súdov mu bola odňatá možnosť konať vo veci, pretože nemohol v súlade so zásadou priamosti a ústnosti klásť nevypočutým svedkom otázky a rovnako nedostal možnosť nedostatočne čitateľné listinné dôkazy nahradiť listinnými dôkazmi plne spôsobilými. Prinajmenej tieto sťažnostné tvrdenia sú takého rázu, že dávajú možnosť podania dovolania, a to či už podľa § 237 ods. 1 písm. f) Občianskeho súdneho poriadku, alebo podľa § 420 písm. f) Civilného sporového poriadku.

Keďže podľa zistenia ústavného súdu sťažovateľ dovolanie nepodal, nevyužil tým uvedený účinný zákonný opravný prostriedok na ochranu označených práv, čo zakladá neprípustnosť sťažnosti. Treba dodať, že sťažovateľ ani len netvrdil (tým menej preukazoval), že dovolanie nepodal z dôvodov hodných osobitného zreteľa, a preto ani neprichádzal do úvahy prípadný možný postup ústavného súdu podľa § 53 ods. 2 zákona o ústavnom súde.

Berúc do úvahy uvedené skutočnosti, ústavný súd rozhodol tak, ako to vyplýva z výroku tohto uznesenia.

P o u č e n i e : Proti tomuto rozhodnutiu nemožno podať opravný prostriedok.

V Košiciach 22. septembra 2016